

Svátek maminek: 8. Je nedělní ranní bohoslužba místem pro oslavu Dne matek?

Květiny, potlesk a uctívání matek v modlitebně přivádí k úvaze, co nebo koho přesně uctíváme.

A photograph of three women standing in a church. The woman on the left is wearing a purple shawl, the woman in the middle is wearing a pink dress, and the woman on the right is wearing a grey top. They are all holding bouquets of flowers. In the background, there is a church interior with a red carpet and a wooden altar.

Svátek maminek
A close-up photograph of a bouquet of flowers, primarily pink carnations with some white daisies interspersed.

**Je nedělní ranní bohoslužba
místem pro oslavu Dne matek?**

Svátek maminek

Je nedělní ranní bohoslužba místem pro oslavu Dne matek? Je to komplikované

„Kdo je nejstarší máma v místnosti? Kolik ti je let, Heleno? 76? A co ty, Marge? 83! Marge je dnes nejstarší matkou u nás. Vstaň, Marge!“ Zářící Marge vstává z lavice. Zatímco shromáždění tleská, natáhne ošlehanou ruku, aby přijala červený karafiát od jednoho z teenagerů.

„A teď, kdo má nejvíc dětí? Betty, vím, že jich máš pět. Má tady dnes nějaká jiná žena více než pět dětí? Kdo je to vzadu? Audrey? Sedm dětí, říkáte? Páni! Audrey, prosím vstaň.“ Vyčerpaně vyhlížející žena s dítětem poskakujícím na boku pomalu vstává, červená, zatímco lidé tleskají a usmívají se jejím směrem.

„Historicky církev vložila do žen představu, že naším největším smyslem života je rodit děti.“

„A co naše nejnovější maminka? Holly, vypadá to, že to pro tebe může být každým dnem, že?“ Holly unaveně přikývne, zatímco se nepohodlně posouvá po dřevěné lavici a tře si ruce o své těhotenské břicho.

Žena na druhé straně modlitebny mává, aby upoutala kazatelovu pozornost. „Ach, můj Bože! Natalie, nečekal jsem, že tě tu uvidím dva dny po porodu. Všichni se podívejte, Natalie je tady se svým dvoudenním synem Micahem.“ Lidé sedící opodál se dívají do tváře drobného Micaha, zatímco Natalie nasává tento zážitek ze svého prvního Dne matek.

„Než nás sbor povede v písni, rád bych, aby se všechny matky postavily.“ Po celé místnosti se ženy zvedají z lavic, zatímco sedící tleskají. Každé stojící ženě jsou darovány červené karafiáty a místnost naplní známá melodie „Tak, jakýž jsem“.

Nakloním se, přivoním k matčině karafiátu a obejmu ji. Hrdost, kterou jsem pociťovala jako mladá dívka, když jsem sledovala, jak ji sbor ctí, se vyrovná pouze vděčnosti, kterou dnes stále více pociťuji za to, jak krásnou ženu mám tu čest nazývat mámou.

Je pro to ale nedělní ranní bohoslužba vhodná? Den matek.... Je to komplikované.

Historicky církev zakořenila v ženách víru, že naším největším smyslem života je mít děti. Martin Luther napsal: „Ženy by měly zůstat doma, sedět v klidu, udržovat dům a rodit a přinášet nám děti. Pokud se žena unaví a nakonec zemře na porod, nezáleží na tom. Nechte ji zemřít u porodu, je tam, aby to udělala.“ Díky za nic, Martine.

Mnohým (doufejme všem), kteří to dnes čtou, to jistě zní absurdně, ale toto učení je vetkáno do DNA mnoha našich kazatelen. To mě frustruje, protože jsem mnohem víc než moje lůno. Ale je tu ještě jeden hluboký vliv na ženy, který příliš často zůstává nepovšimnut.

Když přemítám o těch Dnech matek rudých karafiátů, potlesku a oslav během nedělní ranní bohoslužby, zajímalo by mě, která žena v místnosti se nejdéle snažila otěhotnět a seděla ve své lavici s plochým břichem a prázdnýma rukama.

Která žena v místnosti nedávno pohřbila svou vlastní matku a přidala svůj červený karafiát do umělého aranžmá na jejím hrobě, když později odpoledne navštívila hřbitov.

Kolik žen v místnosti mělo děti, ale nedostalo žádné telefonáty, žádné blahopřání, žádné květiny, protože vztahy jsou těžké a někdy, navzdory naší lásce a nejlepším úmyslům, se od nás naše děti odvrátí.

Kolik žen se potýkalo se zneužíváním, které na ně naložily jejich matky.

Rachel Held Evansová to ve své knize *Rok biblického ženství* řekla dobře: „...učení, že mateřství je nejvyšším povoláním ženy, může být pro ženy, které zůstávají neprovdané nebo bezdětné, bolestivé a izolující.“

O tomto kulturním svátku, který je pro tolik žen v našem středu poznamenán smutkem, by měl být sbor léčivým balzámem, nikoli solí vtíranou do otevřených ran.

„Květiny, potlesk a uctívání matek v modlitebně mě přivádí k úvaze, co nebo koho přesně uctíváme.“

Jaká je role církve v tuto neděli, kdy jsou ženy po celé zemi oslavovány za své mateřství uprostřed rodiny a přátel? Květiny, potlesk a uctívání matek v modlitebně mě přivádí k úvaze, co nebo koho přesně uctíváme.

Nechápejte mě špatně. Jsem vděčná za svou maminku, za své děti a za poděkování předávané mezi přáteli a rodinami.

Jen ne na úkor mých přátel, kteří roky trpěli vyčerpávajícím smutkem z neplodnosti. Nebo matek, které znám, jejichž děti zemřely a zanechaly v jejich duši rány, které se možná nikdy úplně nezahojí.

Nebo kamarádky, kterou mám a která se snaží každý rok ignorovat Den matek, protože bolest z toho, že jí chybí vlastní matka, jí ztěžuje tento den dýchání.

Až se na Den matek otevrou dveře sboru, kéž ti, kdo vstoupí s radostí, najdou Ježíše, který se raduje s nimi.

A kéž ti, kteří vstoupí mrkající se slzami v očích a touží po tom, co nemůže být, zažijí soucit Krista, který vedle nich pláče v jejich bolesti.

Ztělesnění tohoto milujícího Ježíše může být tak jednoduché jako záměrná modlitba, která rozpozná množství emocí a zážitků v místnosti.

Postavily by se prosím všechny ženy?

Pokud máte děti, toužíte po dětech, nemůžete otěhotnět, pohřbili jste dítě, zpopelnili jste matku, rozhodli jste se nevychovávat děti... jste milováni a ctím vás.

A také Ježíš. Takové, jaké jste.

CHRISTY EDWARDS

[Baptist News Global](#)

Christy Edwards

Christy Edwardsová je dětská nemocniční kaplanka s certifikací, která žije v Liberty v Mo. s manželem Jasonem a jejich třemi dětmi.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)